

Arrest

nr. 295 428 van 12 oktober 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 15 maart 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 januari 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 maart 2023 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 juli 2023.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. HOUGARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten

1.1. Verzoeker diende op 27 januari 2023 een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU, dit op grond van een duurzame feitelijke relatie met mevrouw M.H., die de Italiaanse nationaliteit bezit. De rechtsgrondslag van deze aanvraag betrof artikel 47/1, 1° van de wet van

15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 30 januari 2023 trof verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Het betreft de thans bestreden akte, die luidt als volgt:

"[...] De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 27.01.2023 voor de derde maal gezinshereniging aan in functie van zijn aangehaalde feitelijke partner M.H., van Italiaanse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 1 ° van de wet van 15.12.1980: "Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: 1 ° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, §2, 2°; ... "

Artikel 47/3, §1 van de wet van 15.12.1980 stelt: 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1 moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd:

- integrale kopie van de huwelijksakte nr. 124 (2019) van een huwelijk voltrokken op 29.07.2019 te Tunesië*
- (on)gedateerde foto's*
- bewijs vlucht dd. 29.05.2021 (heen) en dd. 07.06.2021 (terug) voor een reis Tunis - Istanboel (betrokkene)*

- uittreksel uit het vreemdelingenregister met gezinssamenstelling dd. 31.01.2022*

Echter, uit het geheel van het administratieve dossier blijkt dat de aangehaalde relatie van betrokkene en de referentiepersoon geen duurzaam karakter heeft. De in het kader van de huidige aanvraag voorgelegde stukken doen hier geen afbreuk aan.

Immers, op 25.11.2019 vroeg betrokkene op de Belgische ambassade te Tunis een inreisvisum aan op basis van zijn buitenlandse huwelijk met de referentiepersoon. In het kader van deze visumaanvraag besloot Dienst Vreemdelingenzaken over te gaan tot een onderzoek naar de motieven aangaande dit huwelijk en werd een advies op-gevraagd bij het parket.

Op 18.03.2020 verleende de procureur des Konings te Gent een negatief advies inzake de erkenning van dit buitenlandse huwelijk.

Hel negatief advies van het parket dd. 18.03.2020 luidde als volgt:

"Mijn ambt is van oordeel dat er in casu sprake is van een schijnhuwelijk en verleent dan ook een negatief advies.

Uit het geheel van de omstandigheden blijkt immers dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel van verbonden is aan de staat van de gehuwde.

Dit advies in onder mee gebaseerd op volgende elementen:

- Mijnheer kan niet worden verhoord, zodat zijn intenties aangaande het nastreven van een duurzame leefgemeenschap met mevrouw niet konden worden geverifieerd.*
- Er is een leeftijdsverschil tussen partijen van 21 jaar. Mevrouw is eerder reeds gehuwd geweest en heeft vier kinderen uit dit huwelijk. Het is niet gebruikelijk dat een niet eerder gehuwde Tunesische jongere man huwt met een gescheiden, oudere vrouw met kinderen.*
- De kennis van mijnheer over mevrouw is beperkt. In zijn verklaring afgelegd op het Consulaat, blijkt meneer de geboortedatum van mevrouw niet exact te kennen, weet hij niet bij welke firma ze werkt, weet hij niet welke studies zij precies heeft gedaan. Ook mevrouw van haar kant geeft heel beperkte informatie over mijnheer en het huwelijk (bijvoorbeeld dat ze het feest in een "villa" hebben gehouden). Ze geeft ook geen data (bijvoorbeeld wanneer partijen elkaar hebben leren kennen en wanneer mijnheer haar gevraagd heeft om te trouwen).*

Een opmerkelijke tegenstrijdigheid is dat mijnheer verklaart dat een vriend zijn getuige was op het huwelijk en mevrouw verklaart dat een vriendin en zijn moeder getuige waren voor mijnheer.

Er worden een paar foto's door mevrouw voorgelegd van het koppel samen, maar uit niets blijkt dat dit foto's van de huwelijksplechtigheid zouden zijn. Er zou een deel van de huwelijksplechtigheid zijn doorgegaan op het strand maar dit blijkt niet uit de foto's. Hier staan geen familieleden, noch vrienden op.

- Bij het huisbezoek troffen de verbalisanten slechts 1 foto van het koppel aan. Er werden geen kledingstukken van meneer aangetroffen."*

Op 06.07.2020 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Wetteren om het buitenlandse huwelijk te erkennen en over te schrijven in de registers. Betrokkenen gingen niet in beroep tegen deze weigeringsbeslissing; noch boden ze zich opnieuw aan met het oog op de erkenning en overschrijving in de registers.

Er dient verder te worden vastgesteld dat betrokkene zonder visum naar Europa kwam en hij zich dus de moeite niet heeft getroost om een visum aan te vragen om op legale wijze het Schengengrondgebied te betreden. Nochtans stond het betrokkene vrij om bij de Belgische autoriteiten een nieuwe visumaanvraag in te dienen en aldaar elementen aan te reiken die de Belgische autoriteiten ervan konden overtuigen dat zijn huwelijk met de referentie-persoon weldegelijk niet enkel gericht was op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel. Het voorgaande, gekoppeld aan de analyse van het parket wijst er duidelijk op dat betrokkene koste wat het kost naar Europa wenst te komen en helemaal niet uit is op het uibouwen van een duurzame leefgemeenschap met de referentie-persoon. Hij had de mogelijkheid om de oprechtheid van zijn intenties te bewijzen, maar liet na die kans te grijpen.

Betrokkene vroeg reeds tweemaal eerder gezinshereniging aan op basis van zijn buitenlandse, niet erkende huwelijk (zie bijlage 19 ter dd. 25.01.2022 en dd. 18.07.2022). Beide aanvragen werden negatief afgesloten (zie bijlage 20 dd. 06.07.2022 en dd. 13.01.2023).

Op 27.01.2023 diende betrokkene andermaal een aanvraag gezinshereniging in, ditmaal op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Bij een feitelijk partnerschap in de zin van de vreemdelingenwet dient er, net zoals bij een huwelijk, sprake te zijn van een relatie met een duurzaam karakter. Dat is gelet op wat voorafgaat manifest niet het geval. Betrokkenen hebben niet de intentie om een duurzame levensgemeenschap op te bouwen. Betrokkenen misbruiken de procedure van feitelijk partnerschap louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene op 25.01.2022 werd gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon in België. Echter, een gezamenlijke verblijfsplaats op zich is geen afdoende bewijs van een oprechte affectieve relatie met een duurzaam karakter (arr. RW, nr. 189065, 28/06/2017: "Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er een beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM)").

Het duurzaam karakter van de aangehaalde feitelijke relatie is onvoldoende bewezen.

Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene.

Verder, wat het gezins en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het duurzame karakter van de aangehaalde feitelijke relatie werd niet aangetoond. Het staat beiden vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun contacten zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Verzoekers tonen niet aan dat er hinderpalen zouden zijn om het gezinsleven elders dan in België voort te zetten. Het gegeven bevel hoeft dan ook geen afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar zijn/haar adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is.

Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politie-commissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet werd aan de partijen bij beschikking van 6 juli 2023 de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. Deze beschikking, waarin werd vastgesteld dat het ingestelde beroep onontvankelijk voorkomt, luidt als volgt:

“De bestreden beslissing betreft een bijlage 20 van 30 januari 2023.

De bestreden bijlage 20 werd genomen in het kader van verzoekers derde aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Verzoeker had die net als de voorgaande aanvragen ingediend op grond van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet, dit in functie van zijn Italiaanse partner. Uit de nota met opmerkingen van de verwerende partij blijkt dat verzoeker op 27 februari 2023 en op 14 maart 2023 een nieuwe vierde en vijfde aanvraag heeft ingediend, dit alles wederom in functie van zijn Italiaanse partner. Deze aanvragen resulteerden op respectievelijk 28 februari 2023 en 22 maart 2023 in beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlagen 20). Uit bijkomende info van de verwerende partij blijkt dat verzoeker op 18 april 2023 voor de zesde maal eenzelfde aanvraag indiende, die op 25 april resulteerde in een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Tegen geen enkele van deze beslissingen werd een beroep ingesteld bij de Raad.

Door nogmaals eenzelfde aanvragen in dezelfde hoedanigheid in te dienen heeft verzoeker uitdrukkelijk zijn wil te kennen gegeven om zijn verblijfsrechtelijke aanspraken nogmaals ter beoordeling voor te leggen aan verweerder om deze ervan te overtuigen zijn standpunt, dat hij heeft geuit naar aanleiding van zijn vorige aanvragen te wijzigen en hem toch een verblijfstoelating te verlenen op basis van de bijgevoegde overtuigingsstukken. De verwerende partij heeft vervolgens nieuwe beslissingen tot weigering van verblijf getroffen. De vernietiging van de thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, die genomen werd in het kader van verzoekers derde aanvraag, kan slechts tot gevolg hebben dat de verweerder een nieuw standpunt moet innemen over deze verblijfsaanvraag. Verweerder heeft dit hoe dan ook reeds gedaan in het kader van verzoekers vierde, vijfde en zesde aanvraag en heeft derhalve de aanvraag reeds onderzocht op basis van bij deze aanvragen gevoegde overtuigingsstukken. Bijgevolg kan de eventuele nietigverklaring van de bijlage 20 verzoeker geen bijkomend nut meer opleveren.

Verweerder lijkt dan ook gevolgd te kunnen worden wanneer hij in zijn nota opwerpt dat het ingediende beroep tot nietigverklaring onontvankelijk is wegens een gebrek aan belang.

Verzoeker betoogt in zijn synthesesmemorie in wezen dat het verweer in de nota erop neerkomt dat hem een rechtsmiddel ontnomen wordt en de rechterlijke controle van de Raad op de beslissing tot weigering van verblijf hem wordt ontczegd. Verzoeker kan echter niet gevolgd worden in zijn betoog. Elke verzoekende partij moet een belang hebben bij de nietigverklaring van de beslissing die ze aanvecht. De voorwaarde van het belang bij een annulatieberoep bestaat hierin dat een verzoeker, na een gebeurlijke vernietiging van de door hem bestreden beslissing, enig voordeel moet kunnen putten uit een gebeurlijke nieuw onderzoek van de zaak door het bestuur. Dit voordeel blijkt thans niet aanwezig te zijn gezien verweerder al nieuwe onderzoeken verricht heeft aan de hand van navolgende vestigingsaanvragen. Het belang bij een beroep voor de Raad moet niet enkel bestaan bij het instellen van dat beroep maar ook gedurende de gehele procedure, tot op het ogenblik van de uitspraak. Het kan teloorgaan door omstandigheden die zich in de loop van het geding voordoen, quod in casu. Het stond verzoeker bovendien vrij de beslissingen inzake zijn navolgende verblijfsaanvragen aan te vechten, quod non.”

2.2. De verzoekende partij richt op 20 juli 2023 een schrijven aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt zij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden (cf. RvS 22 november 2018, nr. 13.065 (c)). Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe een verzoekende partij ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoek-schrift of – in voorkomend geval – de synthesesmemorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

2.3. In het proces-verbaal van terechtzitting van 7 september 2023 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. De verzoekende partij wijst erop dat de vierde, vijfde en zesde verblijfsaanvraag waarvan hierin sprake werden ingediend nadat ze in het huwelijk is getreden en dat voor deze aanvragen dus de voorwaarden van artikel 40bis en niet, zoals voor wat betreft de thans bestreden beslissing, de voorwaarden van artikel 47/1 van de wet van 15 december 1980 spelen en stelt dat zij aan dit gegeven alleen reeds een belang ontleent. Zij stelt dat dit standpunt steun vindt in een arrest van de Raad met arrestnummer 225 152. Daarnaast stelt zij dat de thans bestreden beslissing “een principiële beslissing” is, waarin de verwerende partij het standpunt huldigt dat er geenszins sprake is van een duurzame relatie en dat zij er belang bij heeft om deze appreciatie te zien tenietgedaan door de Raad. Voor wat betreft de bevelscomponent van de bestreden bijlage 20, stelt zij dat dit bevel om het grondgebied te verlaten een volgbeslissing is van de beslissing tot weigering van verblijf en meent zij dat bij een vernietiging van de verblijfsweigering ook het bevel zal moeten worden vernietigd. De verwerende partij meent dat het gegeven dat er sprake is van een schijnrelatie afdoende is aangetoond en wijst erop dat het parket in deze een negatief advies heeft verstrekt en de verzoekende partij geen procedure heeft ingeleid tegen de beslissing tot weigering tot erkenning van haar huwelijk.”

2.4. De verzoekende partij kan aan de hand van het administratief dossier worden gevolgd in haar stelling ter terechtzitting *“dat de vierde, vijfde en zesde verblijfsaanvraag waarvan hierin sprake werden ingediend nadat ze in het huwelijk is getreden en dat voor deze aanvragen dus de voorwaarden van artikel 40bis en niet, zoals voor wat betreft de thans bestreden beslissing, de voorwaarden van artikel 47/1 van de wet van 15 december 1980 spelen en stelt dat zij aan dit gegeven alleen reeds een belang ontleent”*. De beschikking die ten onrechte uitging van dezelfde hoedanigheid van verzoeker bij de derde t.e.m. de zesde vestigingsaanvraag wordt dan ook verlaten, en het beroep wordt ten gronde beoordeeld. De in de nota opgeworpen exceptie, die hier ook ten onrechte van uitging, is ongegrond.

3. Over rechtspleging

Verzoeker heeft een synthesesamenvatting ingediend. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamenvatting, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

4. Over de gegrondheid

4.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 40 bis, 47/1 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker werpt tevens de schending op van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verder maakt hij gewag van *“la motivation absente, inexacte, insuffisante ou contra-dictoire et dès lors de l'absence de motifs légalement admissibles et de l'erreur manifeste d'appréciation”*.

Hij betoogt als volgt :

“Le premier moyen invoqué par le requérant était basé sur le fait qu'il était admis ou autorisé à séjourner plus de trois mois dans le Royaume puisqu'il était titulaire d'une attestation d'immatriculation d'une durée de validité de 6 mois qui lui a été délivrée dans le cadre de la demande de séjour introduite le 27 janvier 2023.

Le requérant a introduit sa demande sur base de l'article 47/1 de la loi du 15 décembre 1980 en sa qualité « d'autre membre » de la famille d'un citoyen de l'Union et il s'agit d'une des dispositions complémentaires et dérogatoires, énumérées dans le Titre II de ladite loi. Il n'est pas contestable ni contesté que l'attestation d'immatriculation délivrée au requérant est un titre de séjour précaire, qui lui a été octroyé pendant l'examen de sa demande et lui permettait de séjourner provisoirement sur le territoire belge et dès lors d'être inscrit au registre des étrangers.

En effet, l'article 12 de la loi précitée prévoit que « L'étranger admis ou autorisé à séjourner plus de trois mois dans le Royaume est inscrit au registre des étrangers par l'administration communale du lieu de sa résidence ».

Lors de l'introduction de sa demande de regroupement familial, le requérant a été mis en possession d'une annexe 19ter qui a été envoyée à l'Office des étrangers par la commune. Pour être inscrit au registre des étrangers, il faut que la demande de regroupement familial soit considérée recevable par l'Office des étrangers.

La simple introduction de la demande complétée par la série de documents requis par la loi et l'avis positif du contrôle de résidence rend la demande recevable.

Il se déduit que le requérant dispose toujours d'un intérêt à la présente demande.

A la lecture de la note d'observation de la partie défenderesse, il ne peut qu'être constaté que celle-ci cherche à déplacer le débat sur le fait que Monsieur A.M. ait introduit une nouvelle demande de regroupement familial sur base de l'article 40bis de la loi du 15 décembre 1980 et qu'il n'aurait de ce fait plus d'intérêt à la présente cause.

La partie adverse soulève également dans sa note d'observation que « Verzoeker toont niet aan tegen de laatste twee weigeringsbeslissingen, onder een bijlage 20, beroep te hebben ingesteld bij de Raad, waardoor die beslissingen thans definitief in het rechtsverkeer aanwezig zijn. »

Il n'est pas contesté, ni contestable que le requérant ait introduit précédemment plusieurs demandes basées sur l'article 40bis de la loi du 15 décembre 1980 – demandes rejetées – mais qui ne peuvent nullement permettre de justifier la possibilité d'introduire une nouvelle demande sur base de l'article 47/1 de ladite loi avec sa partenaire.

La législation applicable ne prévoit aucune limitation à cet égard, ce qui ressort clairement de la motivation des décisions prises par l'Office des Etrangers, lesquelles précisent systématiquement : « Cette décision est prise sans préjudice de la possibilité pour l'Office des Etrangers d'examiner les autres conditions légales ou de procéder à toute enquête jugée nécessaire lors de l'introduction éventuelle d'une nouvelle demande ».

Contrairement à ce qui est soutenu par la partie adverse, le fait que le requérant n'ait pas décidé de contester la décision de refus de reconnaissance de mariage ne permet pas de déduire qu'il ne puisse pas introduire une nouvelle demande de regroupement familial en qualité de partenaire dans le cadre d'une relation durable.

La décision litigieuse est dépourvue de sens, puisqu'aucune des dispositions visées dans la loi du 15 décembre 1980 ne permet de refuser une demande de regroupement familial introduite conformément à l'article 47/1, 1° de la loi du 15 décembre 1980, sous prétexte qu'un mariage célébré entre l'ouvrant droit et le regroupé n'aurait pas été reconnu en Belgique.

L'article 47/3, §1 dispose à cet effet que les personnes qui introduisent une demande de regroupement familial sur base de l'article 47/1, 1° doivent apporter « la preuve de l'existence d'une relation avec le citoyen de l'Union qu'ils veulent accompagner ou rejoindre ainsi que de son caractère durable.

Le caractère durable de la relation peut être prouvé par tout moyen approprié.

Lors de l'examen du caractère durable de la relation, le ministre ou son délégué tient compte notamment de l'intensité, de l'ancienneté et de la stabilité des liens entre les partenaires.»

Dès lors, subordonner la demande du requérant à l'obligation de faire reconnaître son mariage sans tenir compte de tous les éléments contenus dans le dossier est contraire au prescrit légal et va à l'encontre de la volonté du législateur.

Contrairement à ce qui est soutenu en termes de décision, le requérant rentre bel et bien dans les conditions pour la demande de regroupement familial sur base de l'article 47/1, 1° puisqu'il a prouvé par tout moyen approprié le caractère durable de sa relation avec Madame M..

Afin d'écarter tout doute quant à une absence de relation durable, le requérant dépose auprès de Votre Conseil un contrat de bail signé au nom du requérant et de sa compagne, Madame M.

En conséquence, il convient de constater que l'acte attaqué - en ce qu'il procède d'une erreur manifeste d'appréciation et viole le prescrit des dispositions et principes visés au présent moyen - doit se voir annulé."

4.2. Verzoeker kan niet dienstig de schending opwerpen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet vermits de bestreden akte deze bepaling niet toepast. De Raad leest trouwens ook geen uitleg over de wijze waarop deze bepaling werd geschonden.

Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

4.3. De bestreden akte bevat duidelijke juridische overwegingen. Er wordt immers verwezen naar de toepasselijke artikelen 47/1, 1°, en 47/3, §1 van de Vreemdelingenwet. Ze bevat ook duidelijke feitelijke overwegingen, waarbij wordt gemotiveerd aan de hand van de elementen die verzoekers zaak kenmerken. Verzoeker verduidelijkt niet waarom ze hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet. Deze vaststelling dringt zich des te meer op gezien verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de motieven, waaruit kan worden afgeleid dat hij ze kent en begrijpt.

Deze inhoudelijke kritiek wordt verder beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

4.4. De Raad is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding.

4.5. De Raad neemt akte van verzoekers lange inleiding van het eerste middel waarmee hij het belang wil aantonen bij zijn beroep en waarin hij kritiek uit op de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota. In dit verband volstaat het te verwijzen naar het gestelde in punt 2.

4.6. Artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : 1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ; (...)”.

Artikel 47/3, §1 van de Vreemdelingenwet, luidt als volgt:

“§ 1 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie. Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners. (...)”.

4.7. De bewijsvoering van de feitelijke relatie, in de zin van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet, kan dus worden gevonden in voormeld artikel 47/3, §1 van dezelfde wet. De aanvrager dient aan te tonen dat er sprake is van een duurzaam karakter van de feitelijke relatie, waarbij deze duurzaamheid met elk passend middel mag worden bewezen. Deze vrije bewijsvoering houdt evenwel niet in dat verweerder ertoe is gehouden alle door verzoeker overgemaakte bewijsstukken zonder meer te aanvaarden. Het komt aan verweerder toe de overgemaakte bewijsstukken te beoordelen. Hij beschikt daarbij over een ruime discretionaire bevoegdheid. Wel verschaft artikel 47/3, §1 van de Vreemdelingenwet een zekere leidraad, waar wordt gesteld dat verweerder bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie inzonderheid rekening houdt met *“de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners”*.

4.8. Blijkens de bestreden akte somt verweerder de diverse documenten op die verzoeker heeft voorgelegd ten bewijze van zijn duurzame relatie met mevrouw M.H., waaronder de *“integrale kopie van de huwelijksakte nr. 124 (2019) van een huwelijk voltrokken op 29.07.2019 te Tunesië”*.

4.9. Verweerder oordeelt hierover als volgt:

“Op 18.03.2020 verleende de procureur des Konings te Gent een negatief advies inzake de erkenning van dit buitenlandse huwelijk.

Hel negatief advies van het parket dd. 18.03.2020 luidde als volgt:

“Mijn ambt is van oordeel dat er in casu sprake is van een schijnhuwelijk en verleent dan ook een negatief advies.

Uit het geheel van de omstandigheden blijkt immers dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel van verbonden is aan de staat van de gehuwde.

Dit advies in onder mee gebaseerd op volgende elementen:

- Mijnheer kan niet worden verhoord, zodat zijn intenties aangaande het nastreven van een duurzame

leefgemeenschap met mevrouw niet konden worden geverifieerd.

- Er is een leeftijdsverschil tussen partijen van 21 jaar. Mevrouw is eerder reeds gehuwd geweest en heeft vier kinderen uit dit huwelijk. Het is niet gebruikelijk dan een niet eerder gehuwde Tunesische jongere man huwt met een gescheiden, oudere vrouw met kinderen.

- De kennis van mijnheer over mevrouw is beperkt. In zijn verklaring afgelegd op het Consulaat, blijkt meneer de geboortedatum van mevrouw niet exact te kennen, weet hij niet bij welke firma ze werkt, weet hij niet welke studies zij precies heeft gedaan. Ook mevrouw van haar kant geeft heel beperkte informatie over mijnheer en het huwelijk (bijvoorbeeld dat ze het feest in een "villa" hebben gehouden). Ze geeft ook geen data (bijvoorbeeld wanneer partijen elkaar hebben leren kennen en wanneer mijnheer haar gevraagd heeft om te trouwen).

Een opmerkelijke tegenstrijdigheid is dat mijnheer verklaart dat een vriend zijn getuige was op het huwelijk en mevrouw verklaart dat een vriendin en zijn moeder getuige waren voor mijnheer".

(...)

Op 06.07.2020 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Wetteren om het buitenlandse huwelijk te erkennen en over te schrijven in de registers. Betrokkenen gingen niet in beroep tegen deze weigeringsbeslissing; noch boden ze zich opnieuw aan met het oog op de erkenning en overschrijving in de registers."

4.10. De Raad kan deze door verweerder gedane beoordeling niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig achten of oordelen dat ze getuigt van een manifeste appreciatiefout. Verzoeker tracht tevergeefs de gedane beoordeling van de door hem zelf bijgebrachte Tunesische huwelijksakte aan het wankelen te brengen door de rechtsgrondslag van zijn derde vestigingsaanvraag te benadrukken. Het is niet omdat verzoeker een vestigingsaanvraag indient als feitelijke partner van een EU-burger op grond van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet en niet als echtgenoot van een EU-burger op grond van artikel 40bis van deze wet, dat verweerder niet langer vermag te verwijzen naar de weigering tot erkenning van verzoekers huwelijksakte door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Wetteren op 6 juli 2020 en evenmin naar de inhoud van het advies van het parket dat eraan voorafging of te herinneren aan het feit dat er geen beroep werd ingediend tegen deze weigeringsbeslissing of vast te stellen dat verzoeker daarna de huwelijksakte niet meer heeft aangeboden voor overschrijving in de registers van de burgerlijke stand.

4.11. Verzoeker kan de in punt 4.9. vermelde passage en de bestreden akte niet meer laten zeggen dan wat ze zeggen. Zo kan hierin niet worden gelezen of hieruit worden afgeleid dat verzoeker geen vestigingsaanvraag mag indienen als feitelijke partner van een EU-burger omdat zijn huwelijksakte niet werd erkend. Evenmin kan hierin worden gelezen dat verzoeker de Tunesische huwelijksakte niet mocht bijbrengen als bewijs van een duurzame relatie. Noch kan hierin worden gelezen dat verzoeker de plicht had om alsnog zijn huwelijksakte te laten erkennen alvorens een vestigingsaanvraag in te dienen als feitelijke partner. De bestreden akte wijst er integendeel op dat verzoekers vestigingsaanvraag ten gronde werd beoordeeld, waarbij verweerder de overgelegde Tunesische huwelijksakte in ogenschouw heeft genomen, waaraan nu eenmaal echter een definitieve beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand tot weigering van erkenning is verbonden. Verzoeker kan niet van verweerder gaan verwachten dat deze de overgelegde Tunesische huwelijksakte anders gaat beoordelen omdat hij een vestigingsaanvraag indient als feitelijke partner. De Raad ziet alleszins niet in en verzoeker legt niet uit waarom deze niet erkende Tunesische huwelijksakte toch moet worden beschouwd als een bewijs van een duurzame feitelijke relatie.

4.12. De Raad ziet voorts niet in welke andere elementen in het administratief dossier door verweerder werden veronachtzaamd, zoals hij algemeen voorhoudt of waarom de bestreden akte ingaat tegen de wil van de wetgever ("*va à l'encontre de a volonté du législateur*") en hij legt het ook niet uit, waardoor het een nietszeggend betoog is dat de bestreden akte bezwaarlijk aan het wankelen kan brengen.

4.13. Verzoeker is ervan overtuigd dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet, maar met zijn eigen visie op zijn zaak toont hij niet aan dat de bestreden akte voormelde wetsbepaling schendt of is behept met een manifeste appreciatiefout of getuigt van een onzorgvuldige of kennelijk onredelijke of tegenstrijdige beoordeling.

4.14. Verzoeker legt ten slotte een stuk neer, met name een huurovereenkomst, en is van oordeel dat hiermee elke twijfel over het duurzaam karakter van zijn relatie is weggenomen. De Raad kan echter niet tot de onwettigheid van de bestreden akte besluiten op grond van een stuk dat verzoeker blijkens het administratief dossier niet heeft voorgelegd ter ondersteuning van zijn derde vestigingsaanvraag, die zich in het administratief dossier bevindt. Verweerder beschikte er derhalve niet over en de Raad kan als

annulatierechter niet verzoekers vestigingsaanvraag gaan beoordelen in de plaats van verweerder op grond van een nieuw stuk. Ten overvloede ziet de Raad niet in hoe een simpele huurovereenkomst ondertekend door verzoeker en mevrouw M.H. het duurzame karakter van een relatie kan aantonen. In de bestreden akte kan trouwens worden gelezen en verzoeker brengt er niets tegen in: *“Echter, een gezamenlijke verblijfsplaats op zich is geen afdoende bewijs van een oprechte affectieve relatie met een duurzaam karakter.”*

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4.15. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 8 van het EVRM.

Hij betoogt als volgt:

“En substance, la partie défenderesse soutient que le requérant n'est pas fondé à émettre un quelconque grief à l'égard du respect de sa vie privée et familiale dès lors qu'il n'a pas contesté le refus de reconnaissance de son mariage célébré en Tunisie avec Madame [M.].

A titre préliminaire et au regard de ce qui précède, il n'est de toute évidence pas contestable que le requérant a -en déposant différents éléments relatifs au caractère durable et stable de sa relation - démontré qu'il remplit les conditions pour soulever une violation de cet article.

Si - certes - lorsqu'il s'agit d'une première admission, comme c'est le cas en l'espèce, la Cour EDH considère qu'il n'y a pas d'ingérence, de telle sorte qu'il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH, la Cour EDH considère cependant qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale :

- Ahmut c/ Pays-Bas - 28 novembre 1996, §63 ;

- Rodrigues Da Silva et Hoogkamer c/ Pays-Bas - 31 janvier 2006, §38,

ce qui s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence.

S'il ressort de cette mise en balance que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cfr Rees/Royaume-Uni - 17 octobre 1986, §37).

En matière d'immigration, la Cour EDH a rappelé à diverses occasions, que la CEDH ne garantissait, comme tel, aucun droit pour un étranger d'entrer ou de résider sur le territoire d'un Etat dont il n'est pas ressortissant :

- Mokrani c/ France - 15 juillet 2003, §23 ;

- Beldjoudi c/ France - 26 mars 1992, §74;

- Moustaquim c/ Belgique - 18 février 1991, §43.

L'article 8 de la CEDH ne peut davantage s'interpréter comme comportant, pour un Etat, l'obligation générale de respecter le choix, par des étrangers, de leur pays de résidence commune et de permettre le regroupement familial sur le territoire de ce pays (cfr Rodrigues Da Silva et Hoogkamer c/ Pays-Bas - 31 janvier 2006, §39). En vertu d'un principe de droit international bien établi, il incombe en effet à l'Etat d'assurer l'ordre public, en particulier dans l'exercice de son droit de contrôler l'entrée et le séjour des non nationaux :

- Mubilanzila Mayeka et Kaniki Mitunga /Belgique - 12 octobre 2006, §81 ;

- Moustaquim c/ Belgique - 18 février 1991, §43.

- Abdulaziz, Cabales et Balkandali c/ Royaume-Uni – 18 mai 1985, §67).

L'Etat est donc incontestablement habilité à fixer des conditions à cet effet.

Toutefois, compte tenu du fait que :

- d'une part, les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (cfr Conka c/ Belgique - 5 février 2002, § 83) et

- d'autre part que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (Conseil d'Etat , 22 décembre 2010, arrêt n° 210.029),

il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance.

Le Conseil d'Etat considère que l'administration doit apporter la preuve qu'elle a procédé dans chaque cas d'espèce, à une juste évaluation du caractère proportionné de la mesure de refus de séjour et/ou d'éloignement :

« L'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales n'interdit nullement aux Etats contractants de décider l'éloignement d'un étranger. Cette ingérence n'est toutefois permise que pour autant qu'elle soit prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire notamment à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales. Ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit,

notamment, proportionné au but légitime recherché. Il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte aux droits du requérant, au respect de sa vie privée et familiale. En se fondant sur des éléments incomplets relatifs à la situation personnelle du requérant, l'Etat n'a pas valablement apprécié l'équilibre que la décision entreprise devait rechercher entre la sauvegarde de l'intérêt général et la gravité de l'atteinte au droit du requérant, au respect de sa vie privée. » (Conseil d'Etat, arrêt 68.643, 26 septembre 1997, J.L.M.B., 1998, pp. 980 et ss.).

En l'espèce, force est de constater que nulle part dans la motivation des actes attaqués, il n'apparaît que l'administration a effectivement procédé à l'examen de ce juste équilibre. En effet, c'est en vain que l'on cherche dans la motivation de la décision attaquée, la preuve que l'administration a réellement procédé à un examen de l'équilibre entre le but légitime de protection de l'ordre public et la gravité de l'atteinte aux droits du requérant au respect de sa vie privée et familiale.

En conséquence, il convient de constater que l'acte attaqué, en ce qu'il viole ainsi le prescrit de l'article 8 de la C.E.D.H., doit se voir annulé."

4.16. Vooreerst leest de Raad in de bestreden akte niet dat het verzoeker niet is toegestaan om een grief inzake artikel 8 van het EVRM op te werpen. Dit betoog mist manifest feitelijke grondslag.

4.17. De Raad leest in de bestreden akte wel degelijk afwegingen in het licht van voormelde verdragsbepaling:

"Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene.

Verder, wat het gezins en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het duurzame karakter van de aangehaalde feitelijke relatie werd niet aangetoond. Het staat beiden vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun contacten zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Verzoekers tonen niet aan dat er hinderpalen zouden zijn om het gezinsleven elders dan in België voort te zetten. Het gegeven bevel hoeft dan ook geen afbreuk te doen aan hun gezinsleven."

Verzoeker toont met zijn zuiver theoretisch betoog over artikel 8 van het EVRM niet aan dat voormelde beoordeling, die steunt op de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden die hij niet aan het wankelen heeft gebracht, strijdig is met dit verdragsartikel.

4.18. Verzoeker verwacht afwegingen over zijn privéleven maar hij laat na de grondslag van deze verwachting te concretiseren. Zo legt hij nergens concreet waaruit zijn privéleven in België zou bestaan, waardoor hij de verwachting kon koesteren dat verweerder ermee rekening houdt.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend drieëntwintig door:

M. EKKA,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA